

aff nye abonnenter i Norges sak!

Hr. biskop Berggrav!

De svarer mig ikke, hr. Biskop. Vil De med velberådd hu fortie sannheten? Hvis den betraktning gjør sig gjeldende hos Dem at De derved står på den for øieblikket sterkeste side, så regner De sikkert rett, men da står De ikke på sannhetens side, som for Dem under alle forhold burde være den sterkeste. Men det å fordølge sannheten interesserer idag bl. a. praktisk talt hele den norske presse som i en årrekke ikke bare har fortiet sannheten, men også fordreiet den. Skal vi for fremtiden bli nødt til å regne Dem i dette selskap? Skal vi for fremtiden regne som gitt at den norske kirkes øverste tjener ikke betrakter sig som sannhetens vokter?

Jeg er mig helt bevisst at dette er alvorlig tale fra min side rettet til Oslo biskop, men jeg blir idag betraktet som en nidding, beskyldt for den verste forbrydelse som kan

fremsettes mot noget menneske, det å være landsforræder. Den insinuasjon som kan sies å ligge i dette brev kan De fri Dem fra ved å fremlegge de faktiske ting som jeg bad om i mitt brev av 26. mai, hvorved De også letter mig i min stilling og alle de som med mig lider samme skjebne. De vilde også komme alle dem til hjelp som idag fordømmer oss og forfølger oss, ugrunnet og ukjente med de faktiske forhold. Disse vil jo også få sitt å angre når sannheten engang blir kjent.

Kan være at den sannhet De kan bringe bare vil være som en dråpe å regne i det løgnens og forvirringens hav som idag omgir oss, men kunde De ikke være villig til å yde denne lille dråpe, hr. Biskop?

Det vilde bety en lysning for mig og for mange.

Gjøvik, 8. juni 1940.

Einar Syvertsen.